

Dosarul nr.1ra-135/2023
1-22102997-01-1ra-24012023

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 iulie 2023

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Guzun Ion,
Judecători – Țurcan Anatolie și Talpă Boris,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Moisei Gheorghe, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2022, în cauza penală în privința lui

Moisei Gheorghe xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.12.2021 – 27.05.2022;

Instanța de apel: 03.11.2022 – 29.11.2022;

Instanța de recurs: 24.01.2023 – 12.07.2023.

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 27 mai 2022, Moisei Gheorghe a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost dispusă încasarea de la Moisei Gheorghe în beneficiul statului suma de 25,70 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat că la 15 iulie 2021, aproximativ la ora 00:50, Moisei Gheorghe, nefiind deținător al permisului de conducere, acționând cu intenție directă, dând-u-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, cunoscând cu certitudine că acționează cu încălcarea prevederilor art.14 lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009 și prevăzând urmările ce pot surveni, a condus automobilul de model "Volkswagen Transporter" cu n/î xxxx, pe traseul R-1 Chișinău - Ungheni km 21, unde a fost stopat de către angajații Inspectoratului Național de Securitate Publică, care, bănuindu-l de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost supus testului alcoolscopic cu aparatul „Drager” constatându-i o concentrație a vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,52 mg/l, care, potrivit art.134¹² Cod penal, constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

3. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, inculpatul a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia, cu adoptarea unei noi soluții prin care să-i fie stabilită pedeapsa neprivativă de libertate sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea apelului a indicat, că prima instanță i-a stabilit o pedeapsă prea aspră și consideră că urmează să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, ținând cont de faptul că are doi copii minori la întreținere.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2022, a fost respins ca nefondat, apelul declarat, cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Moisei Gheorghe în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal.

Instanța de apel a considerat nefondate motivele invocate de către inculpat cu referire la dezacordul individualizării pedepsei penale, reținând că prima instanță la stabilirea pedepsei a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, nu permite aplicarea pedepsei mai blânde, după cum a solicitat apelantul, astfel, instanța de fond corect i-a stabilit acestuia pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a menționat, că temei legal pentru aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege - nu se constată, or toate circumstanțele cauzei au fost luate în considerație de către prima instanță la stabilirea pedepsei, ținând cont că inculpatul fiind în prezența antecedentelor penale, are un comportament ce nu respectă ordinea socială, fapt confirmat prin cazierul contravențional anexat la materialele cauzei (f.d.30, 32), nu este angajat în câmpul muncii.

Instanța de apel a apreciat că, modalitatea de executare aleasă de prima instanță este în acord cu principiul proporționalității, având în vedere fapta comisă, urmările produse, personalitatea inculpatei și situația familială a acestuia.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului, prin care, fără a invoca un temei concret din cele prevăzute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului Moisei Gheorghe să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

În dezvoltarea argumentelor recursului, apărarea, susține că pedeapsa stabilită de către prima instanță și menținută de către instanța de apel inculpatului în baza infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, este prea aspră, or, la stabilirea pedepsei instanța trebuie să țină cont de scopul legii penale, care urmărește restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi

infracțiuni și ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Condamnarea cu executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de opt luni ar crea repulsie, cauzând noi suferințe inculpatului și nu va putea atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, ci va genera dispreț față de pedeapsa aplicată și va înjosi demnitatea inculpatului, consideră că pentru corectarea și reeducarea lui nu este absolut necesară privarea de libertate.

Consideră că, în speță este posibilă suspendarea executării pedepsei cu închisoarea și acordarea posibilității acestuia, ca în termenul de probațiune, prin comportament exemplar și muncă cinstită să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat și va oferi o mai bună protecție intereselor societății, decât izolarea lui Moisei Gheorghe de societate.

6. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului depus de partea apărării, și a pledat pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, astfel că nefiind comise careva erori de drept în raport cu motivele invocate de partea apărării, iar decizia contestată conține motive clare pe care se întemeiază soluția.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că, potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că, recurentul nu invocă un temei concret pentru declararea recursului din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă reieșind din esența argumentelor invocate se atestă că titularul cererii de recurs invocă dezacordul cu modalitatea individualizării pedepsei stabilite inculpatului Moisei Gheorghe, motiv care se subscie temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Examinând motivele invocate în recursul ordinar, Colegiul penal constată că, în susținerea acestei concluzii, se expune o opinie critică asupra modalității de individualizare a pedepsei, precum și celei ce ține de executarea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal atestă că motivul și temeiul de recurs invocat de către recurent, nu și-a găsit confirmarea, în speță nefiind constată eroarea de drept invocată. Tot aici, Colegiul penal menționează, că argumentele din recurs preponderent sunt aceleași care au fost invocate și în cererea de apel, în privința cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod argumentat și detaliat și reiterarea cărora nu o consideră necesară.

Având în vedere argumentele din recurs, Colegiul penal notează, că prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

La caz, după cum rezultă din recurs, se solicită aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, neprivative de libertate, însă Colegiul penal menționează că aceasta nu poate fi reținută, deoarece, menținând sentința primei instanțe la capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel a reținut că această instanță a acordând deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal.

Raportând soluțiile oferite de practica judiciară constantă la circumstanțele cauzei deduse judecării, Colegiul penal constată că instanța de apel a efectuat o

analiză completă și minuțioasă a personalității inculpatului, care indică, că săvârșirea faptei nu se datorează unui concurs accidental de împrejurări și că, pentru îndreptarea inculpatului, este necesară executarea efectivă a pedepsei.

În particular, instanța de apel corect a reținut toate circumstanțele reale și personale relevante speței, și anume caracterul prejudiciabil al infracțiunii (infracțiunea este una ușoară), atitudinea inculpatului față de procesul penal derulat în privința sa, persoana inculpatului (acesta anterior a fost judecată) și condițiile de viață ale familiei sale.

Ca urmare, instanța de recurs menționează și faptul că, circumstanțele la care face referire recurentul în cererea de recurs au fost luate în calcul la aplicarea pedepsei de către instanțele de fond, care la stabilirea pedepsei închisorii, au ținut cont de personalitatea inculpatului, de faptul că aceasta anterior a fost condamnat, a recunoscut vinovăția.

Astfel, instanța de apel corect a respins cerința apărării cu privire la aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, neprivative de libertate, or, instanța de judecată poate dispune suspendarea executării pedepsei, doar în cazul în care consideră că scopul pedepsei stabilit de legiuitor la art.61 Cod penal, poate fi atins prin prisma normelor indicate supra.

Colegiul penal reține că, instanțele de fond au luat în considerare faptul că inculpatul, care anterior a fost judecat, a comis din nou o infracțiune, cu intenție, motiv din care instanțele de fond just au concluzionat că, de fapt, inculpatul nu s-a corectat și reeducat, din nou pășind pe cale infracționalității, în așa mod instanțele de fond corect au conchis, că în cazul inculpatului o pedeapsă neprivativă de libertate nu va atinge scopul de restabilire a echității sociale, de corectare a acestuia, precum și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Astfel, Colegiul penal consideră că, individualizând pedeapsa inculpatului, instanțele de fond au ținut cont de prevederile legale relevante și au motivat aplicarea față de inculpat a pedepsei sub formă de închisoare în baza tuturor circumstanțelor constatate în speță, determinante pentru stabilirea pedepsei.

Reieșind din cele expuse supra Colegiul penal conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel expuse în decizia sa lipsesc, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Ținând cont de cele expuse, erorile invocate în recurs nu și-au găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel urmând ca recursul

declarat de către avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului, să fie declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Moisei Gheorghe, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2022, în cauza penală în privința lui *Moisei Gheorghe xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 12 iulie 2023.

Președinte

Guzun Ion

Judecători

Țurcan Anatolie

Talpă Boris